

Universitetet, og paa den anden Side kan der fra dem, som sætte Betingelserne fremfor Konkurrencen selv — og saaledes synes Ministeriet at have tænkt sig Sagen — siges: Der staaer, at Afgangen ikke skal være indskrænket ved nogen bestemt Examen; naar man altsaa sætter Alternativer, giver Valget mellem to Examen, saa opfylder man Lovens Bud, f. Ex. naar Ministeriet siger, at Den, der vil stille sig, har Valget mellem Urtekræmmerexamen og Strymandsexamen, saa synes Lovens Bogstav opfyldt. Det, jeg her siger, kan ikke betragtes som noget Urimeligt; thi der kan ganske vist tænkes en Minister, som virkelig vilde have, at der skulde være fuld Frihed til at konkurrere om Lærerposter ved Universitetet, som fandt sig noget hjemmet ved Bogstaven i de Ord, der staae i § 6, og som derfor stillede saadanne Examen op, der vare af den Natur, at Enhver kunde tage dem i en meget kort Tid, saa at de ikke vilde lægge nogen væsentlig Hindring veien for Nogen, der vilde underkaste sig Konkurrencen. Men jeg for min Deel synes dog, at Sligt er lidet stemmende med Anden i Lovbestemmelsen. Svad er naturligere end at tage den saaledes, at der ikke udfordres nogen Examen til at faae Afgang til Lærerposterne, og at altsaa som Følge deraf Ministeriet er uberettiget til at fordrø Betingelser af Examensnatur for Den, der vil konkurrere? Dette er langt naturligere og faaer sin yderligere Bekræftelse ved den Lov, som er forelagt iaar af selve Underviisningsministeren, og som nu har været til tredie Behandling i Folkethinget. I denne Lov staaer der i § 3: „Afgangen til Lærerposterne ved Universitetet skal ikke være indskrænket ved nogen Examen.“ Det er da tydeligt og klart nok, at Konkurrencen staaer aaben for Enhver, der ellers opfylder Betingelserne for dem, der ville konkurrere til Statsembeder, og ligeledes staaer der i Lovens § 14, at Afgangen til Lærerposterne ved de lærde Skoler ikke skal være indskrænket ved nogen Examen. Dette hører vel ikke herhen, men det er dog en Analogi, hvorfra man kan slutte — saaledes forekommer det mig —, at

Loven vil, at Afgangen til Konkurrence skal være fri i den Henseende, at den ikke er bunden ved nogen Prøve, som paalægges Vedkommende, eller som han har underkastet sig forinden Konkurrencen. Men det er saa langt fra, at dette har været Tilfældet, at Ministeriet tværtimod har fordret, at Den, der fremsillede sig til Konkurrencen, enten skulde have taget Examen eller underkaste sig Examen, og saaledes i Grunden konkurrere to Gange. Enten skal han nemlig have Examen, theologisk, juridisk eller historisk-philologisk — jeg troer, den kaldes saaledes, — med bedste Karakter, eller have taget Doktorgraden eller underkastet sig en Magisterkonferents med bedste Karakter i Historie, altsaa, siger jeg, have bestaaet allerede een Prøve ved Universitetet, for at faae Lov til at konkurrere, eller hvis han ikke har gjort det, paalægges det ham inden en vis given kort Frist at lade sig examinere eller prøve, ikke ved Konkurrencen, som de Andre, men forinden den, for at faae Tillæbelse til at konkurrere. Jeg finder, at dette er stridende mod Lovens Aand og ogsaa mod Lovens Bogstav, og jeg finder endelig, at det er totalt stridende mod den Fortolkning af Loven, som Ministeren selv synes at holde paa, siden han i den os forelagte Lov har valgt et tydeligere Udtryk, der stemmer overeens med, hvad her er fremsat. Jeg har derfor tilladt mig at stille følgende Interpellation:

Mener Ministeren, at Ordene i § 6 af Lov af 12te Januar 1858 om Lønningen for de ved Kjøbenhavns Universitet o. s. v. ansatte Embeds- og Bestillingsmænd: „Afgangen til Lærerposterne ved Universitetet skal ikke være indskrænket ved nogen bestemt Examen,“ og fremdeles, at Ordene i § 3 af det Folkethinget forelagte Forslag til Lov om Lønninger for de ved Kjøbenhavns Universitet o. s. v. ansatte Embeds- og Bestillingsmænd: „Afgangen til Lærerpladserne ved Universitetet skal ikke være indskrænket ved nogen Examen,“ lade sig forene med de i Resolution af 27de November 1863 fastsatte Betingelser for Afgangen til at deel-